

Трећи живот "Ресавског поштоноше"

У септембру 1871. Јован Шарић, свештеник на служби у Свилајци, покрене први лист унутрашњости Србије "Ресавски поштоноша". Био је издавач и главни уредник листа. Поштоноша је штампан на две стране, формата 41 x 25 cm. Примерак је коштао 48 гроша. Излазио је два пута месечно, а каубојска слона у наслову листа била су у моди међу западним Србима. Штампан је у Панчеву и демавалло се да буде више дана задржан па ћумуркани (царини) у Београду. На молбу Шарића, министар унутрашњих дела одобрио је штампање у Београду. Изашло је 11 бројева до краја 1872. године, а онда се лист угасио из неутиврених разлога. Ресавска библиотека је чувала све бројеве до 1916. године, када су Бугари уништили све библиотечке вредности, па и лист. Сачувани су бројеви 5. и 6. из 1871. који се налазе у Архиву Србије. То су они бројеви који су задржани да ћумуркани, а касније пађени у фиоци министра полиције.

У Позиву на претплату за први број Јован Шарић умољавач читаоце за сарадњу: "Допис и члаци било поуци, шаливи и забавни, само ако све то буде на позитивним основама примаће се с хвалом и у Поштоноши износити, па што буде за хвалу - то ће се хвалити, а што буде за жигосање - то ће се жигосати и тај жиг мучно ће се с леђа скинути, ако га заслужи".

Ресавски поштоноша објављивао је вести, чланке и различите прилоге из свих крајева Србије и Свилајца. Занимљива је била и рубрика "Разговор Туге и Вуге", коју је исписивао сам Шарић у облику дијалога. Објављиван је подлистак о науци и књижевности, а на крају листа објављивани су шаљиви и забавни прилози.

Ресавски поштоноша је оставио дубоки траг у српском новинарству и отворио пут новинама у Свилајци, обогаћујући друштвено-културни живот вароши.

"Свој други живот Ресавски поштоноша започиње на Видовдану, 1991. године са циљем да се, после 120 година, обнови једна значајна културна институција", пише професор Миодраг Марјановић, у реферату за научни скуп "Ресави (Горњи и Доњи) у историји, науци, књижевности и уметности". Као лист за друштвена питања, књижевност и уметност обухватио је само ову тематику која је могла имати савремени значај. Из тог разлога, најпре, али и због повећаног броја страна, лист је деловао као полумесечник.

Обновио га је књижевни клуб "Слово љубве" у Свилајци, а до свом изгледу идентичан је Поштоноши који је основао Јован Шарић 1871. године.

Прве три стране 12. броја посвећене су Јовану Шарићу и Поштоноши из 1871. Писало се о књижевности, поезији, фелетонистици, меомарској грађи и суђењу књигама.

Из завичајне бангине значајан је на пример текст "О песми Маро Ресавкићу" Ђорђа Радића, који је, користећи обимну литературу, открио многе вредне детаље о настанку песме, као и личностима значајним за културну историју Ресави.

И најзад, 1. септембра 1993. године

окончао се и други живот Ресавског Поштоноше. Разлози су финансијске природе. О томе говори и податак да је цена 12. броја била 15 динара, последњег 16. десет милиона (10 000 000). Инфлација је прогутала ипаче скромне донације. Велики допринос, свакако и пресудни, пружили су сви дописници листа, одричући се хонорара за своје радове.

Информативни центар у Свилајци по трећи пут обнавља Поштоношу октобра 2005. године и објављује број 17. Редакцију су чинили новинари Радија С 94 и спољни сарадници. Велику подршку обнављању дала је локална самоуправа и Ресавска библиотека. Лист излази периодично и обрађује локалне теме од рада скупштинске, локалне самоуправе, привреде, пољопривреде, културе, спорта и других занимљивости. Пише о свим темама битним за живот и рад у Свилајци. Приватизован је априла 2006. по сили закона. Мења се редакција и издавач и тада постаје и локални лист за општину Деспотовац. Редакција је окупила и мале сараднике из свилајачких и деспотовачких средњих и основних школа.

И поред материјалних и других тешкоћа лист наставља дугу традицију новинарства на овим просторима и повремено излази.

Из биографије Јована Шарића

Јован Шарић је рођен 4. децембра 1836. године у Скрадини, близу Беоковца. Као наочитом детету, са изразитом склоношћу према књизи, предодређен је пут свештеника или учитеља. Уз проју или качмак, овај скромни селачки дечачић завршио је Православни богословски завод у Задру. И тај период изучавања књиге био је за Шарића од пресудног животног значаја. Стекао је основна сазнања и љубав према Његову, Мажуранићу, Чика Јови Змају, Прерадовићу и другим српским романтичарима, као и о народним јуначким песмама и приповеткама и свим оним уметничким благодетима проистеклим из народа. Истовремено се у њему развила љубав за сакупљање народних умотворина.

Шарићева љубав према свескупном народном бугав ојачавао је све бруталнији притисак римокатоличке цркве према православу. Живањог и развољног духа, зналац грчког, латинског и немачког језика, још од тих младалачких дана отпочињао је разноврсно културно

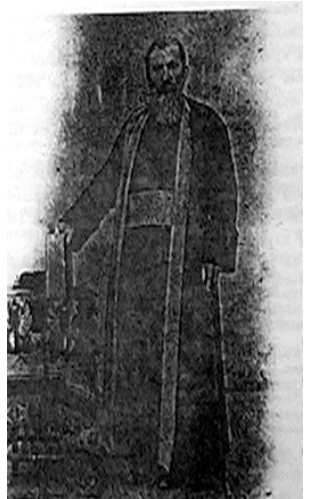
послеништво, све у служби националних идеала. Дубоко је осећао да будућност српског народа зависи од оживљавања његове богате традиције, и духовне и световне, и зато је желио да свој разумејни народ упозна у свим његовим крајевима.

И још један снажан мотив нагонно је немирни дух Јована Шарића да крене у матицу српску; сазнање да ће удахнути праву свежину православља па њеним лековитим изворима, који би испрли горчину у души. Јер је у свом крају могао да види поудијахне православне свештенике. И када је 1862. године довршио школовање, кренуо је пут Београда, где се и оженио. Рукоположен је за свештеника и свету литургију је служио у селима Зајечара, Враћа и Пирота. Његова завидна духовна радозналост огледала се на различитим пословима духовне и културно-просветитељске делатности у свим местима где је службовао.

Од ране младости био је дописник најзначајнијих новина: Видовдана, Световида, Србије, Школе, Јединства, Будућности, Српског листа, Отаџбине и др. Није било новина у којима се није оглађивао својим прилозима, који су увек били актуелни, са високим степеном аналитичности и паразитим нервом за природу новинског текста. Био је енергичан критичар друштвених недостатака, али добронамеран, драматичан и занимљив кад се упуштао у приповедно описивање, а уз то дидактичан, са неопходном јаком иронијом, а мудар, расположен да посаветује и упозори, са јасно одређеним моралним, националним и друштвено-политичким гледиштем.

Свим својим бићем био је окренут националним, друштвеним и културним проблемима, али и међународним догађајима, које је нажљиво пратио и правовремено обавештавао српску јавност. Био је дубоко уверен да се путем новинских чланака може много добра и користи учинити за народ у којем се увелико разбукутавао национални романтизам.

Шарићева новинарска радозналост била је многострука. Пише о сиромаштву свештеника и учитеља, нарочито о тешком положају селака и његовој неукости. Путујући по Србији Шарић је стекао богата, али у великој

Јован Шарић (1836-1905.) свештеник, књижевник и песник

мери и горка искуства. Узнемирен због материјалне оскудице сопствене породице, посвећене јавном раду било му је као мелем на рану. Септембра 1870. године пошао је у Свилајца, највеће место свог свештеничког службовања. Свилајца је, нарочито у другој половини 19. века био међу најнапреднијим варошима у Србији, у економском и културном погледу.

Значајан напредак у развоју вароши обележава 1868. година када је група грађана основала Читалиште омладине ресавске. Својим предусретљивим односом према ментанима и љубављу према парохијанима, учинио је много, за само две године, па је испраћај Шарића из Свилајца био дијаболски и свечан.

Јереј Јован Шарић до пензионисања служио је Боки Которској у селу Кути, затим у близини Беоковца у селу Равис Котаре. Написао је пет књига. Умро је 28. 11. 1905. године, а сахрањен је у селу Буковићу код Беоковца.

14. седница СО Свилајца

УСВОЈЕН РЕБАЛАНС БУЏЕТА

Свилајачки одборници одржали су четрнаесту седницу на којој је усвојен ребаланс општинског буџета и финансијски план прихода и расхода Фонда за уређивање грађевинског земљишта за ову годину, а донето је још двадесетак одлука и решења из надлежности локалне самоуправе.

Одлуком о ребалансу буџета предвиђено је да се у општински буџет ове године укупно прикупи 614, 7 милиона динара, издаци треба да износе 618, 7 милиона динара, а дефицит од четири милиона динара покриће се из нераспореденог вишка

прихода из ранијих година.

Код Фонда за уређивање грађевинског земљишта предвиђен је укупни приход од 410, 2 милиона динара и то 140 милиона динара из општинског буџета и 256 милиона динара из републичких извора, а у циљу завршетка започетих и отпочињања нових капиталних пројеката. Одборници су донели одлуку о задужењу општине код домаћих пословних банака у укупном износу од педесет милиона динара.

Усвојена је Одлука о оснивању Јавног предузећа Спортско-туристички центар

Свилајнац ради обављања делатности од општег интереса и уредног и квалитетног задовољавања потреба корисника туристичких, спортских и других услуга, развоја и унапређења ових делатности и рапи стицања добити, стварања услова за одмор и рекреацију и забаву грађана, за сарадњу са другим туристичким организацијама и спортским савезима како са територије Србије тако и са иностранством као и постизање других циљева који су од интереса за општину Свилајнац.

Донета је Одлука о водоводу и канализацији, затим Одлука о критеријумима и мерилима за утврђивање накнаде за уређивање и накнаде на коришћење грађевинског земљишта,

те Одлука о одржавању чистоће и уређењу и заштити комуналних објеката. Донето је и решење о образовању комисије за израду годишњег програма заштите, уређења и коришћења пољопривредног земљишта као и Одлука о измени досадашње одлуке о општинским комуналним таксама.

На крају су одборници донели и решења о прихватању извештаја о раду у прошлој и програму рада у овој години за институције које се финансирају из средстава општинског буџета за Центар за социјални рад, Центар за културу, Ресавску библиотеку, Дечју установу Дечја радост и Комунално јавно предузеће Морава. **Р. Живановић**

НАВИП ПОДРУМ ЦРКВЕНАЦ

Црквенац се налази на питомим брсуљцима и пропланцима између Ресаве и Велике Мораве на 135 метара надморске висине. Настао је од три насеља Гумије, Црквенац и Рампигте после Косовског боја 1389. године. Насеље је опетало кроз векове и по пописима из 1468. године било је 25 кућа. И после велике сеобе Срба 1690. године остали су поједини мештани у тешким условима и већ 1819. Црквенаци броји 70 домова.

Кнез Александар Карађорђевић 1849. године издао је наредбу о обавезном гајењу винове лозе на су прикључени убрзо постали водећи у окружењу. Село бележи 1870. године рекорд по роду грожда. Подизани су шљивари па у селу 1872. има две хиљаде стабала и осам казана за печење ракије.

Димитрије Катић, после завршетка трговачке школе у Београду вратио се у Црквенаци и већ 1870. године ово село је добило школу. Својим личним примером Катић је показивао како треба радити у пољопривреди. Убрзо је постао председник општинске и на постоу иницијативу 1897. основана је Прва земљо-кредитна задруга у Ресави. Катић је покренуо и удруживања сасеља што су мештани прихватили, па су основали Виноградарско-воћарску задругу и стопарску задругу. Због вредних мештана Црквенаци је назван Задружно село Црквенаци, па је и Миша Милојевић написао монографију села са овим називом.

На челу са напредним сеоским домаћинима 1929. године учитељ Светозик Милошевић и мештани су основали Земљорадничко-воћарско-виноградарску задругу са 62 задругара. Први председник управног одбора је био земљорадник из Црквенца Јован Томић. На скупштини је донета одлука да се изгради подрум у Црквенцу капацитета 100 вагона прерађеног грожда у сезони. Задруга је позитивно пословала и улагало се у проширење капацитета, цистерне, базене пецаре дестилерије за печење ракије. Захваљујући задрузи долази до велике експанзије у гајењу винове лозе. Село се брзо мењало и развијало у социјалном, економском, просветном, културном и спортском погледу.

Подрум из Црквенца и виноградар Ресаве постали су познати широм бивше Југославије по својим производима и раду. Од 1964. године интегрисао се са Навипом из Земуна када долази до новог проширења капацитета, модернизације и повећања броја запослених. Подрум се 1970. године специјализује за производњу и промет српске шљивовице препеченице за домаће и страног тржишта. На челу са некадашњим руководиоцем Милетом Маринковићем 36 запослених вредно је радило и ради на даљем развоју подрума Црквенца. Из овог узорног и познатог колектива извози се на тржишта САД, Канаде, Аустралије, земље Западне Европе и Русију. Шљивовица препеченица пакује се у препознатљиву амбалажу стаклене српске буклије. Бардакчија, Лозовача, Комовица пласирају се на домаће тржиште. Прерадом 100 вагона шљиве у својој пецари - дестилерији и откупом 150 вагона шљивовице од произвођача и земљорадничких задруга Левча, Шумадије, Поморавља, Браничева, Хомоља и Жупе, приход од извоза достигао је и до милион долара осамдесетих година. У подруму се налази 65 бањави од по десет хиљада литара, а подигнути су и нови објекти: зграда мушонице, пецаре-дестилерије, вага, магацини, кухиња и трипезарија.

Урешена је винска сала и репрезентативни вински салон у коме је слика осам аутора са називом Винска прича. У сали је за живота свилајначки сликар Зоран Димитријевић Сарага осликао фреску Светог Трифуна.

Од 1996. године у објекту се о Видовдану организује сликарска колонија Црквеначка палета и Дегустација вина за Св. Трифун 14. фебруара. Ова десетогодишња манифестација има све већи број учесника чиме истраживања мисију очувања и подизања нових засада.

Руководилац Подрума Навип Црквенаци Милољуб Спасојевић истакао је да је прошле године извезено на страна тржишта 80 хиљада боца у Аустралију, Америку, Канаду, Белгију, Швајцарску. У овој години јубилеја, 40 година извоза српске шљивовице, планира се извоз и до 150 хиљада боца.

Запослени у подруму дали су велики допринос развоју села, помогли изградњу водовода, електрификацију, затим у спорту, школи и раду културно-уметничког друштва Димитрије Катић.

Подрум Навип Црквенаци има дугогодишњу успешну сарадњу са Локалном самоуправом Свилајнац, Месном заједницом Црквенаци, Пољопривредно-ветеринарском школом у Свилајнцу, Земљорадничким задругама, Центром за културу и бројним установама и предузећима.

Александар Конузин, амбасадор Русије са ракијом - поклоном Подрума Навип Црквенца

Подрум Црквенца је отворена кућа за све путнике намесник и пословне пријатеље. У посети су били амбасадор Индије у Србији, делегација Руског дома културе из Београда, министри, песници, сликари, глумци и други. Свечано је обележена 80-то годишњица од оснивања којој је присуствовао велики број званика међу којима и председник Задружног савеза Србије проф. др. Стојан Јевтић.

Данас Подрум Црквенаци ради у отежаним условима. Међутим и даље производи и извози. Сачувани су објекти и капацитети. И после 81 године од оснивања, сви запослени могу да буду поносни на своје претке који су имали визију за будућност подизањем овог објекта који је узор за мештани и Ресаву. Како запослени имају однос према наслеђу може се видети по данашем изгледу Подрума Навип у Црквенцу.

Осим вредног рада пуно пажње запослени посвећују пратним манифестацијама, очувању усмена, старих предмета и изгледу подрума. На овај начин чувају наслеђе, али и граде за будућа поколења. **Р. Борђевић**

ДЕГУСТАЦИЈА И ОЦЕЊИВАЊЕ ВИНА У НАВИПОВОМ ПОДРУМУ "ЦРКВЕНАЦ"

Уочи виноградарске славе Светог Трифуна, у Павиловом Подруму "Црквенаци" традиционално је организована дегустација и оцењивање вина за произвођаче из Црквенца. У просторијама Подрума промовисана је и најновија књига песника и ликовног уметника Миомира Нешића, а отворена је и изложба са последње, 14. сликарске колоније "Црквеначка палета". Бројни виноградарци, пословни пријатељи, уметници и гости присуствовали су и разноврсној културно-уметничком програму.

Оповој девестој збирци песама са насловом Започни игру књижевника Миомира Нешића говорици су публицисти Баја Цаковић и Слободан Жикић из Јагодине.

Стихови из збирке казивали су глумца Милана Николијевић и сам аутор, а у програму су учествовали и музички уметници Немања Ивковић, ученик из Седлара на хармоници, Мирослав Милић на фрули, здравичар и народни певац Мишија Радивојевић Баја и песник Драгољуб Јевремовић. Изложбу слика са Црквеначке палете отворено је ликовни уметник Момчило Вуксановић-Мома Брада из Деспотова.

Миомир Нешић је добио бројних књижевних награда и признања. И стихови из нове збирке наћи ће се ускоро у рукама књижевних критичара и читалаца.

У "Винској сали" у Подруму, после дегустације и оцењивања вина,

жири је прогласио победнике по категоријама. У стручној комисији су били Роса Ивковић дипломирали инжењер технолошког директор производње Навип АД Земун и Драган Миловић такође инжењер технолошког. У категорији белих вина, прво место припало је производњу Драгославу Кристићу, у категорији розе Зорану Костадиновићу, најбољу ружичу дрвну произвео је Слађан Андрејић, док је у категорији црних вина прво место припало Јовици Стојадиновићу. За виноградара године изабран је Слободан Вељковић, за најбоље вино проглашено је прво вино Јовице Стојадиновића, титулу вишара године добио је Зоран Костадиновић, а за најбољег виноградару у десетогодишњој традицији оцењивања вина у Подруму проглашен је Жарко Танасковић. Признање Навита уручено је и Синиши Ристићу, новинару из Пожаревца, за дугогодишњу и успешну сарадњу.

За успешно вишедецениско трајање привредне организације као што је Навипов Подрум "Црквенаци" значајан је и колективни дух код запослених, и пословне активности руководиоца ове Радне јединице Милољуба Спасојевића.

По традицији, ова манифестација промовисана вина, винограда и виноградару у Павиловом Подруму "Црквенаци", завршена је дружењем и заједничком вечером. **Босна Стајић**

Роса Ивковић, директор производње са награђенима

Миомир Нешић, песник

Роса Ивковић, директор производње

ПОСЕТА ТВ НОВИНАРА РЕСАВИ

Р. Аврамеску, З. Бркић, Љ. Црвенковић, С Раковић, Д. Ћитић, Д. Вујовић, Д. Будимировић, М. Комраков, П. Стојадиновић, Д. Јанковић

У СЗТР "ЖАР"

У Подруму - Навип у Црквенцу

Обилазак макета Средњовековних манастира

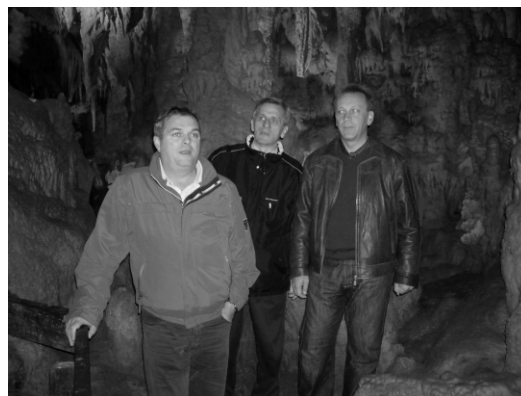
Слободан Раковић и Добривоје Будимировић

Љубиша Црвенковић и Драган Јанковић

Душан Ћитић и Драгомир-Даша Вујовић

У Ресавској пећини

На уласку у Ресавску пећину

Испред водопада Велики бук

У Манастиру Манасија

УМЕТНОСТ ТРАДИЦИЈЕ ЗА СВЕТ

Миодраг Јевтић - Дракче

сувенири за Путина и Медведева

предаја сувенира амбасадору Конузину за председника и премијера Русије Дмитрија Медведева и Владимира Путина, амбасадор Конузин се захваљује на даровима за председника и премијера Русије

разговор уз чај и кафе

на улазу у Амбасаду Русије у Београду Дракче и екипа ТВ Ресаве

предаја опанка сувенира Нину Брајовић из Удружења новинара Србије

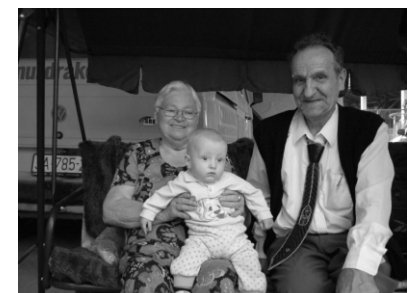
Милан Белин директор Рено - Нисан за Србију

сувенири чувари традиције и пријатељства

сувенир за Рено

Миодраг Јевтић-Дракче са праунуком и супругом

МАНАСТИРИ УЗ МОРАВУ

Ресава је, као ретко који крај Србије, богата црквама и манастирима. Време и бурна историја нису их мимопрошлe, па су многи од њих само угаѕла црквишта и манастиришта или остали познати у народу само по казивањима, протканим понекад легендом и предањем. Интересовање за средњовековне цркве и манастире траје већ два века. Прве активности су предузели људи у служби код Карађорђа и Милоша, а и поједини кнезови у својим сенима желели су да оспособе богомоље за редовну службу. Владари Србије у средњем веку, у време војевања за национално ослобођење, подизали су задужбине и помагали изградњу манастира и цркава и тако учврстили своју власт и крпили дух народа да истраје у отпору турској владавини. Када је реч о настанку и прошлости групе мањих манастира на десној обали Велике Мораве историја се преслиће са обичним царским казивањем.

На излазу из Свилајнаца за Деспотовац, десно се одваја регионални пут који доводи до села Црквеница, Глојана, Бресје, Радошћин и Војску и тако општину Свилајнац спаја са општином Јагодина. Сва ова села су се налазила на десној обали Велике Мораве која се у записима из старина назива и Ресавска Света Гора.

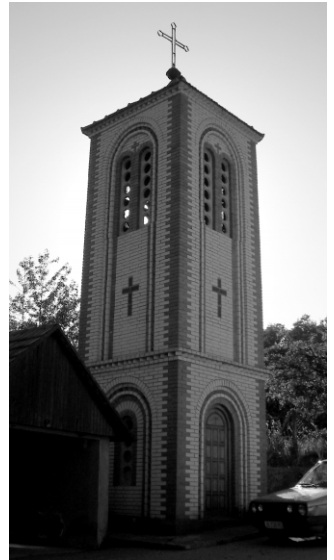
По предању некада је било много задужбина, али најчешће се помињу два податка. У једном запису

пише да је свака задужбина била намењена једном Христовом апостолу чије је име и носила (на пример, Томић апостолу Томи, Јаковић – апостолу Јакову итд.). Друго предање које се очувало до данас, јесте оно о богоугодној браћи Тути, Јакову, Томи, Златку и сестри Ради који су између села Војска и Црквеница подигли сваки за себе по једну задужбину, манастир или цркву. Скоро свако село има по једну или више црквина и зидина старих манастира и оне се махом везују за име деспота Стефана Лазаревића, а нарочито за име Вука Брашковића, као на пример у Црквеницу, Глојану и Радошћину.

У Црквеницу у „манастирском потоку“ некада је постојао средњовековни манастир који је био задужбина деспота Ђурђа Брашковића.

Парохијска црква у средишту села подигнута је почетком 20. века и посвећена је Усељњу Богородице. Према запису, иконостас је новији, радили су га мајстори Сарафим Јаковљевић са синовима Звезданом и Ђорђем из села Битуша код Галичника. Посебну вредност иконостаса представља десет икона из средине 20. века анонимног сликара. Одликују се оштрим цртежом, тошним колоритом и извесном експресивном нотом.

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ

ТРАДИЦИЈА ЗЛАТА ВРЕДИ Свилајнчани 135 година у планинама

Планинарско друштво Белашица са СО Деспотовац, Туристичком организацијом Општине Деспотовац, ЈП Ресавском пећином, Центром за културу Свети Стефан Деспот Дечански и секцијом младих планинара Белашица организовала је овогодишњи априлски сусрет планинара Поздрав пролећу у планинама.

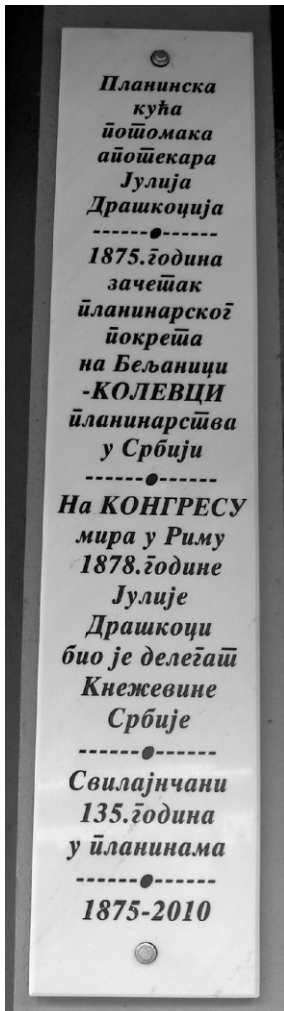
Крајем априла свечаности

испред планинарског дома Суваја

је присуствовало близу 400 учесника из Свилајнца, Деспотоваца и гостију из неколико градова Србије. Прво су код планинарског дома Суваја гости послужени медом, а затим је свечано откривена спомен плоча на дому-задужбини потомака Јулије Драшковића, зачетника планинарства у Свилајнцу и Србији.

Затим је на платоу изнад водопада Велико врело, изведен пригодан културно-уметнички програм. Осим Радомира-Радета Угрића, председника Планинарског друштва Белашица, присутне је поздравео у име Општине Деспотовац Љубиша Добросављевић, заменик председника општине, који је и отворио пролећну туристичко-планинарску сезону. Била је ово прилика да се представе туристички потенцијали Горњег Ресавља који бележе раст туристичког

промета. Граде се нови објекти и смисајни капацитети, а тржни вишкови настају природе Белашице све више налазе пут до потрошача.

свечаност изнад водопада Великог Бука

дрво пријатељства из Бијелог Поља

УДРУЖЕЊЕ ПОЉОПРИВРЕДНИКА ДОМАЋИН СВИЛАЈНАЦ

У сваком обраћању министара за пољопривреду, од 2000. године највише се наглашава неопходност удруживања пољопривредника као начин за бољу и успешнију производњу. Наводили су многобројне примере који потврђују такво мишљење, и пољопривредници Свилајнца перспективу су потражили у удруживању. Тако је 8. фебруара 2005. године основано Удружење пољопривредника Домаћин. Основили су га млади пољопривредни произвођачи којима су се за кратко време придружили и старији. Да се

добар глас далеко чује потврдили су тиме што су већ у 2006. години имали и чланове из других села, па и села других општина.

Први значајни резултати су забележени 2007. када је уз помоћ фирме Ушоп МЗ из Пожаревца за чланове паваљено 10 приплодних свиња-назица. То је имало за циљ побољшање расног састава и квалитета месности свиња. Затим је склопљен договор са фирмом из Уљме око набављања репроматеријала за сетву сунцокрета, соје и кукуруза по веома повољним условима. Овим је на територији општине Свилајнац у сетви примат дат на уљане културе као што су: сунцокрет, уљана репица, соја и др. Исте године Удружење има свој штанд на Пољопривредно-ветеринарске школе и Одељења за пољопривреду Општине Свилајнац покренуто је зимска пољопривредна школа која је обрадила многобројне важне теме из области пољопривредне производње.

председник удружења "Домаћин" је и лист Домаћин. Жикица Микић

Почетком 2008. године отворена је канцеларија у Свилајнцу која помаже својим члановима око попуњавања образаца за регистрацију пољопривредних газдинства. Покренут је и лист Домаћин.

Тешка економска ситуација оставила је трага и у раду Удружења. Изостала је и подршка локалне самоуправе па је рад Удружења сведен на минимум. Нису могли да се раде послови набавке репро и другог материјала због отежаног плаћања, а пољопривредна производња је неспешна због психских откупних цена, повећања цена епергелата, семенског и заштитног материјала као и енергената.

Месутиим руководство Удружења се не предаје, у припреми су пројекти и планови за наредни период којим би се доксле улажили лоши услови за пољопривредну производњу. Ж.М.

Студио апартмани и собе
на обали у Прчању код Котора
у "Вили Марија". Обезбеђен паркинг
и бежични интернет.
Информације на телефон
00 382 32 337 311

Спремају ли се нове међуетничке и верске тензије у Македонији?

БАРОК И ЦРКВА У ЦЕНТРУ СКОПЉА ОПОЗИЦИЈА И АЛБАНЦИ ПРИПРЕМАЈУ БУНТ

Планови македонске Владе да изгради центар Скопља у барокном стилу, као и на главном тргу да изгради цркву изазвало је велике и жестоке полемике опозиционих странака и свих албанских партија у Македонији, као и жестоке реакције појединих архитеката, социолога и омладине. Они су продужена рука Бранка Црвенковског, лидера опозиције и његових албанских истомисленика. Противници планова македонске Владе, која само спроводи свој програм и предизборну платформу на основу које су и добили убедљиву победу на парламентарним изборима пре две године, постављају питање да ли новообликован центар Скопља, прејун барокно и античким објектима неће значити уништавање македонског идентитета.

Према новом плану, названом „Скопље 2014.“, на левој страни обале реке Вардара неће остати празно место. Предвиђа се да се тамо у античком и барокном стилу изграде Уставни суд, Судска палата, Јавно тужилаштво, административна зграда у којој би се сместили Финансијска полиција, Државни архив, зграда Министарства спољашњих послова Македоније, Музеј македонске револуционерне борбе, Археолошки музеј, хотел, међутим и модерна зграда Македонске филхармоније близу садашње зграде Опере и балета. На тргу „Македонија“ већ су постављени и споменици Гоце Делчеву и Питу Гулију.

Архитекти са партијским књижицама опозиције су се побунили отуђујући власт да ствара хаос наводно да је то највећа урбанистичка грешка тврдећи да антика и барок немају никакву вредност већ да представљају „белег идеолошке фрустрације“. Насупрот таквим ставовима власт тврди да се изградњом споменика и објеката јача национална свест, али и да Скопље прераста у модеран европски град.

На десној страни Вардара, на тргу „Македонија“ предвиђа се да се постави више скулптура, као и да се изграде фонтане, двосратне гараже у барокном и античком стилу, изнутра веома савремена зграда македонског позоришта која би споља била барокног стила и изгледала исто као Официрски дом који су словеначки и хрватски инжењери срушили после катастрофалног земљотреса 1963 године у Скопљу како би обрисали траг Србије и Краљевине Југославије.

Стотинак метара од главног трга на тргу „Пела“ на 750 квадратних метара биће изграђена тријумфална капија. Паралелно са њом на главном плоштаду треба да се постави огроман споменик Александра Македонског на коњу. На мосту „Гоце Делчев“ ће се поставити велики лавови, а на ширем подручју центра града споменици борцима за Македонију.

Македонске власти пагашавају да ће нови изглед центра Скопља представљати симбиозу различитих стилова. Премијер Македоније Никола Груевски и његови истомисленици желе да на такав начин надокнаде празнину једне историјске урбанистичке фазе европске цивилизације која је спречена вишесекундном окупацијом Османлијског царства, као и занемаривање развоја Скопља за време бивше СФРЈ као неспиритног града.

Према социолозима блиским опозицији, барок у Македонији ће уништити македонски идентитет, а при томе занемарујући да су сви објекти предвиђени да се граде стубовима и луковима типичним македонској архитектури. У суштини проблема је да опозиција и све албанске партије у бароку препознају Србију, што је поп сепс, и чине све да спрече памеру македонских власти да врате старе објекте на централни скопски трг који су порушени за време земљотреса. Опозициони социолози се питају за циљ „увођења“ барока три века после његовог истребавања. „Патријски стилови који никада нису били присутни на овим просторима више наликују на погубну идеологију, неголи на град“ каже социолог Илија Ацески. Наравно он и остали његови политички пријатељи из опозиције и албанских странака заборављају да су Официрски дом, Банка, Хотел, гимназија „Мацура“ и Велики музеј порушени за време земљотреса управо били у барокном стилу. Такође да барок није непознат Скопљу јасно говори „Ристинева палата“ смештена на самом тргу као и цела улица до те палате. Да је центар Скопља некада биловак барокно може се свако уверити ако погледа слике овог града пре катастрофалног земљотреса. Барокне зграде некадашњег Скопља пројектовале су архитекте из Србије.

Опозиција потенцира да се овим пројектом угрожава македонски идентитет и позива власти да организују референдум како би се чуо глас народа. Пројекат „Скопље 2014.“ назвали су најкорупцијским у Македонији.

Овај пројекат је активирао и све албанске странке у Македонији. Албанци су једногласни у оштрој критици и борби да се он не спроведе.

Албанске странке, будући да сматрају да је Македонија бипациопална држава и да су они други народ, као и више албанских невладиних организација, међутим и невладиних организација формираних због ове прилике од стране опозиције захтевају да се на главном плоштаду Скопља поставе споменици истакнутих албанских личности, као и других заједница.

Да ли ће се поред предвиђених споменика постављати и нови решаваће општина Центар. Иначе, Албанци свакодневно испоруку спискове својих великана које би желели да виде на тргу „Македонија“. Па тако спомињу се Ругова, многобројни борци ОВК-а и ОНА, Турци траже споменик Атагурку, затим да се уместо предвиђеног споменика Јустинијана Првог који је од великог историјског значаја за Скопље постави скулптура Фатиха Султана Мехмета који је према турцима и изградио познати каменити мост, такође запемарујући најновија истраживања која доказују да је пре османлија своје трагове на Каменим мосту оставила и градитељска рука зидара за време цара Душана, међутим и темеље моста који јасно говоре да је он постојао још за време Римског царства.

Социјалдемократској странци Македоније Бранка Црвенковског, као комунистичкој странци смета обнова било какве цркве на главном плоштаду у Скопљу. Иначе, Влада намерава да обнови једну од две порушене цркве на тргу Македонија. Наравно ни муслиманима није драго да се гради црква „Свети Константин и Јелена“, па инсистирају на изградњи и Бурмали-џамије која је била саграђена на темељима цркве „Св. Никола“ коју су османлијске власти срушиле да би изградиле џамију. Инсистирање албанских невладиних организација подмоћу турским организацијама као и Исламске верске заједнице (ИВЗ) да се изгради и Бурмали-џамија иде до граница изазивања институционалне непослушности и националних и верских конфликта. Иначе, Бурмали џамију су порушиле српске власти после протеривање Турака из Скопља а са намером да на том месту изграде савремен трг који је постојао све до скопског катастрофалног земљотреса. Мора се напоменути да су тадашње српске власти обештетиле у то време исламску Вакуфску организацију која је незадовољна повцем тужила краљевску државу и добила спор и много злата чиме су тадашња потраживања ИВЗ-а за изградњу Бурмали-џамије теоснована. Такође, ИВЗ и албанско-турске невладине организације сакривају или боље речено фалсификују документе како би приказали да српска власт у то време није исплатила ни дукат за Бурмали-џамију, чинићи при томе кривично дело фалсификовање. Да ИВЗ фалсификује документе како Краљевина Југославија није исплатила Бурмали-џамију и земљу око ње говори податак да за време денационализације у Македонији ИВЗ није потражила повратак земљишта на тргу као што су урадили други власници јер је ситуација са Бурмали-џамијом била јасна. Проблем је у слабости македонске државе да санкционише овај фалсификат будући да је проблем превише политизован. Део невладиних организација које је формирала и владајућа ВМРО-ДПМНЕ захтева да се обнови и црква Свети Никола јер је како говоре подаци она била и саборна црква Скопља пре него што су је Турци срушили. Да је гнев Македонаца у Скопљу велики због Бурмали-џамије говори и податак да се последњих десетак година у Скопљу и околини изградиле преко четрдесет џамија и то која од које већа. Да је провокација ИВЗ-а и Албанана велика говори податак да се на свим улицама у Скопљу налазе више новоизграђених џамија једна поред друге и то не због потребе верника већ због поруке како Македонцима, тако и странцима о томе ко овде живи и ко је главни.

Најиницијативније је то што Албанци жестоко нападају премијера Груевског због такозване антиквизације и постављање споменика заборављајући да су управо они, први поставили и то без дозволе и питања огроман споменик Скептербега у центру града (чиме су и почели антиквизацију у Македонији) у „Старој скопској чаршији“ која представља културни споменик, што је недозвољиво да се на једном споменику гради други, а при томе не говорећи о политичким и националним импликацијама и проблемима који тај споменик и дан данас буди и прави.

У оваквом културолошко-верско-политичком милеу уклапају се и новинари који подвојени на две крајне спротивности нападају или бране владин пројекат, тврдећи како су управо само они у праву по гледајући ни за трен мишљење народа који је збуњен и згрожен још једним наметнутим верско-политичким проблемом који му неће донети ништа добро.

Илија Прокић,
политички аналитичар из Скопља

Издавач: Д.О.О. „Јаблановић ЦО“
Редакција: Светог Саве б.б.
тел: 035/ 631 366, 035/ 8816 262, email: res_postonosa@yahoo.com
Главни и одговорни уредник: Рале Ђорђевић
Редакција: Весна Стајић, Љилјана Каменић, Растко Живановић,
Брана Живковић, Драгана Ковачевић
Илија Прокић дописник из Скопља/
Фотографије: Зоран Јовановић, Миле Јаблановић,
Дизајн, прелом и штампа: Штампарија Бата Ика плус, Свилајинац
Текстуални рачун: 260-0960010012258-95
Тиража: 500
Рукописи и фотографије се не враћају

СР - Каталогизација и публикација
Народна библиотека Србије, Београд
32-659(497.11)

РЕСАВСКИ ПОШТОНОША / главни и одговорни
уредник Рале Ђорђевић, - Том 3, бр. 12
(1991) - - - - - Свилајинац (Светог Саве бб);
„Јаблановић ЦО“, 1991- - - - - 30 cm

Изворено. - Наставља традицију истомименог
листа из XIX века - првог провинцијског
листа у Србији који је излазио у Свилајини
1871-1872. год.
ISSN 1452-1687 = Ресавски поштоноша
COBISS.SR-ID 24548866

САЦЕН ИНТЕРНАЦИОНАЛ

МЕЂУНАРОДНИ ЦЕНТАР ЗА РАЗВОЈ УГОСТИТЕЉСТВА И ТУРИЗМА

За развој туризма значајна је подршка струковних асоцијација и организација. Због тога је и основни задатак САЦЕН интернационала да подстиче снагу струковне моћи и развијање способности да привуче туристе.

Резултати рада овог центра видљиви су у региону и шире. Многобројне акције, семинари, саветовања, манифестације, омогућиле су туристичкој привреди боље снажање у пракси. Посредством САЦЕН-а склопљени су нови послови, познанства и размењена искуства. И за ову годину припремљени су онтимистички планови. У Београдском Хотелу Интерконтинентал одржана је седница Управног одбора којој су присуствовали представници земаља у региону.

почасни секретар магистер Војо Вукоја уручује Златну повељу уреднику ТВ Ресаве Редету Ђорђевићу

Драган Глигоријевић, председник САЦЕН-а, поздрављајући госте нагласио је да се без повезивања и заједничког напора на тржиштима не могу очекивати добри резултати у овим кризним годинама. Због тога и радује чињеница да су састанку присуствовали и представници амбасада појединих земаља из региона укључујући и Аустрију. Била је ово прилика да се туристички радници захвале медијима за извештавање са туристичких скупова, сајмова, манифестација и промоција туристичких потенцијала Србије. Златном повељом су награђени специјализована емисија РТС-а Књига утисака уредника Светлане Зрилић и ТВ Ресаве. Ово значајно признање биће

подстрек да ТВ Ресаве која емитује програм у Свилајнци и Деспотовцу настави са још активнијим укључивањем у промоцију туризма у Ресави. Са Туристичком организацијом Србије постигнут је договор да се у наредном периоду већа пажња посвети популарисану руралног туризма који може уз подршку ТОС-а постати и шанса за боље и редовније приходе за домаћинства која живе од пољопривреде.

Осим дружења и упознавања гости и домаћини искористили су скуп за размену искуства о значајним темама за даљи развој и тежње повезивање туристичких посленика овог дела Европе.

НАЈМЛАЂИ ШАХИСТА У РЕСАВИ

Никола Ракић на кадетском првенству 13. децембра 2009. године у Свилајнци

Никола Ракић из ресавског села Ђуринца са седам година најмлађи је шахиста у Ресави. На кадетском првенству Шумадије и Поморавља освојио је златну медаљу. У квалификацијама за ово масовно такмичење у Свилајнци учествовао је 77 такмичара. Подсљени у категоријама до 10, 12, 14 и 16 година надмстало се 16 кадеткиња и 61 кадет. Ракиће у својој групи са свих пет победа освојио прво место и златну медаљу и тако стекао право на такмичење централне Србије у Врљачкој Бањи.

Ипаче талентовани Ракиће одличан ученик првог разреда основне школе Бранко Радичевић у Ђуринцу код учитеља Ивана Милановића. Ову древну игру заволео је је у шестој години и за Шах клуб Будућност из Ђуринца одиграо је свих 10 кола и освојио највише шест поена у екипи. **Б.Ж.**

Ђорђе Срђевић, велики карате таленат ОСВОЈИО 240 МЕДАЉА

Ђорђе Срђевић (14) из Свилајнца, ученик осмог разреда Основне школе Јован Јовановић Змај, до сада је освојио 240 медаља.

многобројне пехаре и дипломе. Почео је да тренира карате са шест година у клубу Раднички из Свилајнца код тренера Душана Обиђановића. До сада се такмичио на карате турнирима у Београду, Новом Саду, Суботици, Нишу, Јагодини, Параћину, Крушевцу, Краљеву, Крагујевцу, Бору, Пожаревцу, Руми, Лесковцу, Ужицу и другим местима широм Србије.

Учествовао је на такмичењима у Словенији, Хрватској, БиХ, Црној Гори, Италији, Мађарској и Румунији. Са свих турнира се враћао са медаљама, а првак државе био је 2006, 2008. и 2009. године. Две године је репрезентативац Србије, једине званичне Карате федерације Србије, коју признаје Министарство Спорта, Олимпијски комитет и Спортски савез Србије. Заузео је треће место на Балканском првенству у Румунији у катама и борбама.

У општини Свилајнац 2008. је проглашен за спортисту године, а до 2010. године проглашаван је за најбољег каратисту у општини. У Италији 2008. године освојио је прво место и златну медаљу када је победио ученика чији је тренер Лука Валези, светски првак у катама. Ђорђе је право свилајначко спортско благо. Његова соба је препуна одличја, а од 240 медаља 150 су златне.

За овакве успехе велике заслуге има и тренер Душан Обиђановић из Свилајнца. Он је тренер Карате клуба Раднички Свилајнац и Карате клуба 13. мај из Жабара. Са својим такмичарима до сада је освојио више од 500 медаља и најтрофејнији је тренер свих времена у Свилајнци.

Ђорђе је добар ученик, дисциплинован, скроман и лепо васпитан, каже Ивана Томас, његов разредни старешина у 7/7 разреду.

За даље Ђорђеове успехе неопходна је подршка родитеља, школе, локалне самоуправе и државе и његови још бољи резултати неће изостати.

Б. Живковић

ИСКРИЦЕ

Лепомир Савић

1. Петао који први закукуриче губи фреквенцију.
2. Наш посланик не диже два прста. Он је дигао руке од базе.
3. Уместо личне карте, треба ми оружји лист. Го сам ко пиштољ!
4. Поставили смо камен темељац. Још само да се договоримо - шта ћемо да градимо?

Жар Свилајнац

Прерада и паковање свих врста меса. Јунећи, телећи, пилећи, свињски и сухомеснати производни програми. Улица Буре Баковића бб.

Телефон: 035/ 314 - 439.

У продајном објекту Жара на Зеленој пијаци све врсте роштиља.

Наручите на телефон: 035/ 312 - 633.

Квалитет првокласни, количине неограничене.

Пријатно уз "Жар" Свилајнац!

тел: ++382 31 658 555
++382 31 658 999
факс: ++382 31 332 725
е-mail: inig.mark@t-com.me
Web: www.igalospa.com

